

19-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“প্ৰিয় সন্তানসকল - তোমালোক সঁচা-সঁচা আত্মিক ব্ৰাহ্মণ নতুন দুনিয়া স্থাপনাৰ নিমিত্ত হৈছে, তোমালোকে নিজৰ অশ্ব
(শৰীৰ) এই যজ্ঞত স্বাহা কৰিব লাগিব”**

***প্ৰশ্ন:-** অৱস্থা স্থায়ী (এক ৰস) অচল বনোৱাৰ উপায় কি ?

***উত্তৰ:-** অৱস্থা স্থায়ী তেতিয়াই হ'ব যেতিয়া নিৰন্তৰ যোগত থাকিব। যোগ তেতিয়া খণ্ডিত হয় যেতিয়া কাৰোবাৰ প্ৰতি মমত্ব থাকে সেয়েহে নিৰ্মোহী হোৱা। বুদ্ধি পৰিত্ৰ বনোৱা। জ্ঞানৰ ধাৰণাও পৰিত্ৰ বুদ্ধিতে হয় সেয়েহে বুদ্ধি ৰূপী বৰ্তন যাতে পৰিস্কাৰ হয়, পিতাৰ লগত যোগ যুক্ত হৈ থাকে।

***গীত:-** যহী ৰহাৰ হ্যে..... (এয়াই সেই বসন্ত ঋতু দুনিয়াক পাহৰি যোৱাৰ...)

ওম্ শান্তি। নিৰাকাৰ শিৱ ভগৱানুৱাচ। আকাৰ আৰু সাকাৰক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সংগমত বহি আছে। পিতাই বুজাইছে - এই সময়ত তোমালোকক দৈৱী সম্প্ৰদায় বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়ৰ হোৱা। ব্ৰাহ্মণো এই সময়ত দুই প্ৰকাৰৰ আছে। এয়া হ'ল সঁচা ব্ৰাহ্মণ কুল। সেই ব্ৰাহ্মণ লোকসকলে এইটো নাজানে যে সঁচা ব্ৰাহ্মণ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণো আছে। গতিকে তেওঁলোককো পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। যদি কোনো আহে তেন্তে তেওঁক সুধিব লাগে। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে নিজক ব্ৰাহ্মণ বুলি কয়। সেই ব্ৰাহ্মণৰ ভিতৰতো বহুত প্ৰকাৰৰ থাকে। ইয়াত তোমালোক এজন ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী সঁচা ব্ৰাহ্মণ হয়। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হয়। বিকাৰত যাব নোৱাৰা। সৰু-ডাঙৰ সকলো ব্ৰাহ্মণ হ'লা। গতিকে সেয়া হ'ল শাৰীৰিক ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক হ'লা সঁচা আত্মিক ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। তোমালোকে জানা যে আমি সঁচা ব্ৰাহ্মণ ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজৰ সতি-সন্ততিক পঢ়াই পুত্ৰৰ দ্বাৰা। পুত্ৰ হ'ল প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। শাস্ত্ৰত দক্ষ প্ৰজাপিতাৰো নাম আছে। কিন্তু দক্ষতো কোনো হোৱা নাই। এওঁৰহে নাম দক্ষ প্ৰজাপিতা ৰখা হৈছে। শাস্ত্ৰত এইটো কথা আছে যে অশ্বক (ঘোঁৰাক) হৱন (যজ্ঞ) কৰাইছিল। এতিয়া অশ্বতো তোমালোকেই। তেওঁলোকেতো বহি কাহানী লিখিলে। প্ৰকৃত অৰ্থক বুজিব নোৱাৰে। কিবা নহয় কিবা শব্দ আহি গৈছে। যেনেকৈ নাটক বনায়। ৰাঙ্গীৰ ৰাণীৰ নামতো আছে কিন্তু সেই অভিনেতা-নেত্ৰী আচলটো নহয়। কৃত্ৰিম বনায়। নিজৰ মানুহক যুদ্ধৰ সৈনিক বনায়। কিবা নহয় কিবা আছে যাৰ পিছত নাটক বনোৱা হয়। যি অতীত হৈ গ'ল তেওঁলোকৰেই আকৌ নতুন অভিনেতা বনাই অভিনয় কৰোৱায়। তোমালোকেতো পাট শিকিয়েই থৈছে। স্বয়ংক্ৰিয় ভাবে আত্মাত যি ভাও নিহিত হৈ আছে সেয়া চলি আছে। তোমালোকে নিজৰ ভাও বুজি পাই গৈছে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হোৱা। এনেকুৱা নহয়, ৰচনা নাইয়ে, তাক নতুন বনায়। এয়াও বুজিব লাগে। মনুষ্যই ভাবে যে মহা-প্ৰলয় হ'ল, আকৌ আহতৰ পাতত সাগৰত শিশু আহিল। এনেকুৱাটো হ'ব নোৱাৰে। বাকী হয় বাবাই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিলে প্ৰথমে-প্ৰথমে শিশু গৰ্ভ মহলত আহে। সেয়া যেন ক্ষীৰ-সাগৰত আছে। ইয়াত হ'ল গৰ্ভ জেল, বিষয় সাগৰ। বহুত শান্তি খায়। এয়া পিতাই বহি বুজায়। ইয়াৰ নামেই হৈছে সহজ ৰাজযোগ। তোমালোক হোৱায়েই দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। তোমালোকে পূৰুষাৰ্থ কৰি ৰজাৰো ৰজা হ'বগৈ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো তেওঁলোকেই হ'বগৈ। তেওঁলোকৰ ৮৪ জন্ম এতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ল। পিতাই বুজাই যে কল্পৰ আগতেও তোমালোকেই আছিল। কোনোবা আহিলে পিতাই তেওঁলোকক সোধে - আগতে কেতিয়াবা লগ পাইছিলানে? কয় - হয় বাবা, ৫ হাজাৰ বৰ্ষৰ আগতেও লগ পাইছিলো। কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগম যুগত লগ পাই আহিছো। লগ পাই থাকিম। সমাপ্ত হ'ব নোৱাৰে। এইখন বনাই থোৱা নাটক। পিতাই কয় - ময়ো পতিতৰ পৰা পাৱন বনাবলৈ আহিবলগীয়া হয়। মাজত আহিবলৈতো মোৰ কামেই নাই। মোৰ নামেই পতিত-

পারন। কয় - পুনৰ ভাৰতক বা সৃষ্টিক আহি পারন বনোৱা। সৃষ্টিৰ আদিত ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। বহু বছৰ আগতে (Long Long Ago)..... এনেকৈ কয় নহয়। কিন্তু কেতিয়া? এয়া বুজি নাপায়। আটাইতকৈ পুৰণা মনুষ্য হৈছে দেৱী-দেৱতাসকল। স্বৰ্গৰ সামগ্ৰী মহল আদি দেখুওৱায়। আটাইতকৈ প্ৰাচীন দেৱী-দেৱতাসকল আছিল, যাৰ সোণ, হীৰা, মণি-মুকুতাৰ মহল আছিল। ৫০০০ বছৰৰ কথা। ইয়াতকৈ পুৰণা কোনো বস্তুয়েই নাই। আটাইতকৈ প্ৰাচীন লক্ষ্মী-নাৰায়ণো নহয়, ৰাধা-কৃষ্ণ হৈছে পুৰণাতকৈ পুৰণা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণতকৈও আগত ৰাধা-কৃষ্ণহে। কৃষ্ণ হৈছে স্বৰ্গৰ প্ৰথম সন্তান। আত্মাও পৱিত্ৰ, শৰীৰো পৱিত্ৰ এক নম্বৰৰ। মুখ্য ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী নহয় জানো। পিতাই কয় - মই পথিক হওঁ। ক'ৰ পথিক? তোমালোকে জানা পৰমধাম অথবা নিৰ্বাণধামৰ পথিক। পথিকতো আত্মা সকলোই হয়। মই আত্মা চিৰপৱিত্ৰ হওঁ। আকৌ তোমালোক হোৱা মোৰ প্ৰেমিকা। তোমালোক ক'লা হৈ গৈছা। এতিয়া মই তোমালোক আত্মাসকলক বগা বনাও। খাদ আতৰাই দিওঁ। এজন পথিকে তোমালোক সকলোকে সুন্দৰ বনায়। কেনেকুৱা অতিকৈ মৰমৰ পথিক। স্বৰ্গতটো প্ৰাকৃতিক শোভা থাকে। কিমান সুন্দৰ দেৱতাসকল। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ এয়া পুৰণা শৰীৰ। তোমালোক ধুনীয়াৰ পৰা ক'লা হৈ যোৱা, মই পথিকে তোমালোকক বগা বনাওঁ। মই এই পুৰণা ক'লা প্ৰেমিকাত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁৰ শৰীৰত আহি এওঁৰ লগতে তোমালোককো বগা বনাওঁ। এজন পথিক আহি কিমানক সুন্দৰ বনায়। পথিকৰ অৰ্থও তোমালোকে বুজি পোৱা। যেতিয়া তোমালোক শ্ৰীমতত চলি থাকিব তেতিয়াহে সুন্দৰ হ'ব। তোমালোক আত্মাত খাদ পৰাৰ বাবে ক'লা হৈ গ'লা। এতিয়া খাস কেনেকৈ আতৰ হ'ব? মোৰ সৈতে যোগ লগালে। সেই যোগ অগ্নিৰে খাদ ভস্ম হৈ যাব। যথার্থ কথাবোৰ তোমালোকে বুজি পোৱা। পিতাই তোমালোকক বুজাই বহুত কিন্তু তোমালোকে পাহৰি যোৱা কিয়নো যোগ ঠিক নহয়। নিৰ্মোহী হোৱা নাই। পিতাতো চিৰ পৱিত্ৰ অথবা পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মায়েই লৌহ যুগৰ হৈছো সেয়েহে গহণাও মিছা পোৱা গৈছে সেইবাবে প্ৰথমে আত্মাৰ খাদ উলিয়াব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰা। ইয়াক যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাই কয় - মইতো চিৰ পৱিত্ৰ (ever pure) হওঁ। মই নথকা হ'লে তোমালোকক কোনে পৱিত্ৰ বনাব? নিজক আত্মা বুলি দৃঢ় নিশ্চয় কৰা। আমাৰ আত্মাত ৮৪ জন্মৰ খাদ পৰিছে। এতিয়া আমি বাবাৰ লগত যোগ লগালে পৱিত্ৰ হৈ যাম। তাৰপিছত কোনো বিকাৰ নাথাকিব। যদি কিবা থাকি যায় তেন্তে দণ্ড খাব লাগিব। তেনেহ'লে আমি কিয়নো নিৰন্তৰ পুৰুষাৰ্থ নকৰো, পৰিশ্ৰম কৰি অবস্থা এনেকুৱা কৰিব লাগে যাতে মায়াৰ ধুমুহাই কেতিয়াও লৰাব নোৱাৰে। অচল ঘৰ হৈ যোৱা। আত্মা যি ইয়াৰ ভিতৰত আছে, তেওঁ পিতাৰ স্মৃতিত পৰিপক্ক অৱস্থাত আহি গ'লে তেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা আহি যাব। কোনো বিকৰ্ম নহ'ব। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যাব। পৰিশ্ৰমো আছে, নহয় নে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰো পাৰ্ট আছে। আমি তেওঁক স্মৰণ কৰো। তেওঁ কেনেকৈ আহি পঢ়াই। সেইয়াও প্ৰত্যক্ষ ৰূপতেই হ'ব নহয় জানো। ভগৱানে পঢ়াইছিল ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে। নিশ্চয় প্ৰাচীন ভাৰতৰ ৰাজযোগ শিকাইছিল। সন্তানসকলে জানে যে এয়া অতি প্ৰাচীন ৰাজযোগ। পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰা ইয়াতেই পৰিশ্ৰম আছে। সকলো স্মৰণৰেই কথা। পিতাই আজ্ঞা কৰে - মোক স্মৰণ কৰা। পিছে মায়াই আজ্ঞা অনুসৰি চলিব নিদিয়। বিদ্বান আনে। পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক মোৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ যাবা আৰু পিছত জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ, আনন্দময়ী হোৱা। তোমালোকে কল্যাণ কৰি আছা। তোমালোকে ইয়াত তিনি খোজ মাটিও নোপোৱা আৰু পিতাই তোমালোকক গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে সেইকাৰণে সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰে। বাণীৰ সিপাৰে যাবলৈ মনুষ্যই বানপ্ৰস্থ লয় অৰ্থাৎ মুক্তিধামলৈ যাব বিচাৰে। মুক্তি জীৱনমুক্তিতো পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে প্ৰথমে শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হোৱা। কষ্টৰ কোনো কথা নাই, উঠোঁতে-বহোঁতে, ঘূৰোঁতে-ফুৰোঁতে নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি থকা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে স্মৃতিত থাকিলে বগা হৈ যাম। তোমালোকৰ আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যাব। পারন পিতা আহি পারন হোৱাৰ যুক্তি শুনায়। অতি মৰমৰ (Most beloved) পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। মনুষ্য বেমাৰত পৰিলে কয় - অমুকক স্মৰণ কৰা। কিন্তু এনেকৈ জানো স্মৃতি টিকি থাকিব। ইয়াৰ বাবে বহুত অভ্যাস লাগে, তেতিয়াহে অন্তিমৰ স্থিতিয়ে গতি হ'ব। তোমালোকে পিতাৰ

স্মৃতিত থাকিব লাগে। কৰ্মাতীত হ'বই লাগিব। যোগৰ দ্বাৰা বিকৰ্মক ভস্ম কৰিলে দণ্ড খাবলগীয়া নহ'ব। যোগত নাথাকিলে দণ্ড খাই মুক্তিধামলৈ যাব, ইয়াতো ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি হ'ল। গতিকে বগা (পৰিত্ৰ) পথিক এজন বাবাই হয়। পথিকতো সকলো আত্মাই হয়। কিমান দূৰৰ পৰা আহে অভিনয় কৰিবলৈ। যেনেকৈ সেই অভিনেতাসকল ঘৰৰ পৰা আহে অভিনয় কৰিবলৈ। এইয়া ৰাৱণৰ অন্যৰ দেশ হয়। ৰাৱণে পতিত বনালে। মই পুনৰ পতিতক পাৱন বনাই লগত লৈ যাম। কোনো গুৰুৰ অসংখ্য অনুগামী থাকে। কিন্তু তেওঁতো লগত লৈ নাযায় নাইবা নিজেই যাব পাৰে। ৰাস্তাই নাজানে। কোনেওতো জ্যোতি জ্যোতিত সমাহিত হৈ নাযায়। আত্মা অমৰণশীল হয়। টুকুৰা-টুকুৰ নহয়। শৰীৰৰ মৃত্যু হয়, জ্বলে। আত্মহত্যাও কৰে। পস্পৰৰ মাজত কিবা হ'ল, আশা পূৰণ নহ'লে দুয়ো লগ হৈ ডুবি মৰে, তেওঁলোকক জীৱ-ঘাটি মহাপাপী বুলি কোৱা হয়। আত্মঘাটি নহয়, শৰীৰৰ বিনাশ হয়। তেন্তে যিমান বাবাক স্মৰণ কৰিবা সিমান ধাৰণা হ'ব। কোনোবাই যিমনেই ভাল মুৰলী নপঢ়াওঁক, মায়া এনেকুৱা যে এটা চৰতে শেষ কৰি দিয়ে। তেওঁলোকৰ বক্সিং চলি থাকে। এয়া যুদ্ধ-স্থল নহয় জানো। যুদ্ধ ক্ষেত্ৰ হয়। শাস্ত্ৰতটো কি-কি দেখুৱাইছে, ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এই সময়ৰ কাৰণে কোৱা হয় জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। বাকী জড় চিত্ৰহে আছে। তোমালোক শিৱৰ মন্দিৰলৈ গ'লে তেতিয়া তাৎক্ষণিক ক'বা এয়া শিৱবাবাৰ মন্দিৰ। ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰত গ'লে ক'বা এয়া দাদাৰ। এয়া জগত অম্মা মম্মাৰ মন্দিৰ হয়। তলত ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি আছে আৰু ওপৰত বৈকুণ্ঠৰ স্মৃতি চিহ্ন আছে। নহ'লেতো ক'ত দেখুওৱাব। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে কোৱা হয় এওঁতো বৈকুণ্ঠলৈ গ'ল। গতিকে তেওঁলোকে বৈকুণ্ঠ ওপৰত বনাই দিলে। স্মৃতি চিহ্ন নাটক অনুযায়ী সম্পূৰ্ণ। বাবা আৰু মম্মা - কামধেনু বহি আছে। তেওঁলোকে আকৌ গৰু বুলি ভাবি ল'লে। গৰুক ফকীৰ লোকে লৈ ওলায় কাৰণে এয়া হৈছে কামধেনু আৰু কপিল দেৱ। কপিল দেৱৰ কাষত কামধেনু থাকে। কাহিনীতো বহুত আছে।

শিৱবাবাই কয় - মই পথিক হওঁ। এওঁ ব্ৰহ্মাই (দাদাই) এনেকৈ নক'ব। শিৱবাবাই কয় যে মই পথিক চিৰ পৰিত্ৰ হওঁ। এয়া হ'ল অপৰিত্ৰ বিকাৰী দুনিয়া। সেয়া হ'ল নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। এইখন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নাটক। পিতাই বহি বুজায়। দুনিয়াত কোনেও নাজানে। আত্মাসকল হৈছে নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকোঁতা। ইয়ালৈ আহে অভিনয় কৰিবলৈ। কৰ্মক্ষেত্ৰ হয়। পৰমধামক কৰ্মক্ষেত্ৰ বুলি কোৱা নহয়। ইয়াক নাটক বুলি কোৱা হয়। ভাৰত হীৰাৰ তুল্য আৰু কড়িৰ তুল্য হয়। ভাৰতৰেই বৰ্ণ আছে। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ, দেৱতা বৰ্ণ, ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণ, বৈশ্য বৰ্ণ, শূদ্ৰ বৰ্ণ..... ইয়াতেই ৮৪ জন্ম পূৰা হয়। সকলো ধৰ্মৰ ৮৪ জন্ম নহয়। কিমান কথা মৰমৰ সন্তানসকলক বুজোৱা হয়। সন্তানসকলে জানে যে কল্ল-কল্লই পঢ়ি আহিছে। পুৰুষাৰ্থ অনুসৰিয়েই স্থানান্তৰ হ'ব। যেনেকৈ স্কুলতো স্থানান্তৰ হয়। তোমালোকেও ক্ৰমানুসৰি গৈ ৰাজত্ব কৰা। কেৱল েজন পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাকতো ক্ষণে-ক্ষণে স্মৰণ কৰা। নহ'লে বিকৰ্ম বিনাশ কেনেকৈ হ'ব। ক্ষণে-ক্ষণে নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। মই আত্মাতো অমৰণশীল হওঁ। বাবাই আঙা দিছে যে মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। স্মৰণ নকৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। পদো উচ্চ নাপাবা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ :-*

- (1) যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্মৰ খাদ ভস্ম কৰি বগা (পৰিত্ৰ) হ'ব লাগে। পৰিত্ৰ হৈ সকলোৰে ওপৰত পৰিত্ৰতাৰ আশীৰ্বাদ কৰিব লাগে।
- (2) নিজকে এনেকুৱা অচলঘৰ বনাব লাগে যাতে কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম নহয়। স্মৰণৰ পৰিশ্ৰমেৰে নিজৰ অৱস্থা পৰিপক্ক বনাব লাগে।

***বৰদান:-** স্নেহৰ যাদুৰ দ্বাৰা নিৰ্বন্ধনকো বান্ধোনত বান্ধোতা শ্ৰেষ্ঠ যাদুকৰ হোৱা।

পিতাতকৈও ডাঙৰ যাদুকৰ তোমালোক সন্তানসকলহে। এনেকুৱা স্নেহৰ যাদু তোমালোকৰ ওচৰত আছে যিয়ে নিৰ্বন্ধনকো বান্ধোনত বান্ধি দিয়া। পিতাৰো সন্তানসকলৰ অবিহনে একোই ভাল নালাগে। নিৰন্তৰ সন্তানসকলকে স্মৰণ কৰে। কিমানবাৰ যে বাবাক ভোজনলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰা, খোৱা, চলা, শোৱা যদিও পিতাৰ লগতেই। কিবা কৰ্ম কৰা যদি কোৱা যে কাম আপোনাৰ, কৰাই আপুনি নিমিত্ত হৈ আমি হাতহে দিওঁ। পিছত কৰ্মৰ বোজাও পিতাক দি দিয়া তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ যাদুকৰ নহ'লা জানো।

***শ্লোগান:-** নিজৰ স্ব-স্থিতিৰ শক্তিয়ে পৰিস্থিতিক পৰিৱৰ্তন কৰি দিওঁতা কেতিয়াও চিন্তিত হ'ব নোৱাৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
